

Sygn. akt V KO 41/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **A. P.**,  
o czyn z art. 231 § 1 k.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 18 maja 2022 r.,  
inicjatywy przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,  
zawartej w postanowieniu Sądu Rejonowego w I.  
z dnia 14 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K (...),  
na podstawie art. 37 k.p.k.

**postanowił:**

**odmówić przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w I. wystąpił w inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.), uzasadniając swoje stanowisko tym, że wniosek o warunkowe umorzenie postępowania dotyczy komornika sądowego działającego przy sądzie właściwym, przez co pozostawienie jej w gestii tego sądu implikować może w opinii społecznej przekonanie o braku warunków do swobodnego i bezstronnego orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Powyższa inicjatywa okazała się niezasadna. Przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wówczas, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu

Najwyższego kryterium powyższe odnoszone jest między innymi do sytuacji, które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny. Na taką okoliczność powołał się sąd występujący. Nie należy jednak tracić z pola widzenia, że przedmiotowa instytucja ma charakter wyjątkowy i w tym właśnie kontekście badać należy wystąpienie owej przesłanki. Z tej perspektywy natomiast możliwość odstąpienia od rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo aktualizuje się jedynie w obliczu zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie jej w gestii właściwego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Sąd Najwyższy faktycznie dysponuje uprawnieniem do modyfikowania właściwości miejscowej sądu w celu usunięcia ewentualnych spekulacji (a nawet nieuprawnionych zastrzeżeń) co do obiektywnego, bezstronnego rozpoznania sprawy. Tym niemniej ocena zawnioskowanych okoliczności winna wynikać z weryfikacji indywidulanych, kauzalnych okoliczności. Muszą one stwarzać jednoznaczną i bezdyskusyjną podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstaną wątpliwości w zakresie istnienia warunków do swobodnego orzekania przed sądem właściwym. Nie można natomiast automatycznie uznać za realną (i zagrażającą tym samym dobru wymiaru sprawiedliwości) obawy o społeczny odbiór działalności orzeczniczej sądu właściwego, mającej mieć swoje źródło li tylko w tym, że strona procesu karnego jest znana sędziom tego sądu z racji kontaktów o charakterze zawodowym. Sam fakt wykonywania przez oskarżoną A. P. zawodu komornika sądowego przy sądzie miejscowo właściwym i związana z tym podległość służbowa prezesowi tego sądu, jak i okresowej kontroli sędziowskiej, nie stanowi jeszcze dostatecznej przesłanki do uznania, że może powstać wątpliwość co do obiektywizmu i bezstronności orzekania. Zarówno z postanowienia Sądu Rejonowego w I. jak i z akt sprawy nie wynika natomiast, by zachodziły w niej jakiegokolwiek inne okoliczności mogące zostać potraktowane jako szczególne w aspekcie art. 37 k.pk., w tym również by sprawa budziła szerokie zainteresowanie opinii publicznej. Rzeczą sądu właściwego miejscowo jest takie procedowanie w sprawie, by nie implikować wątpliwości co do tego, że wydane orzeczenie jest wolne od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów. Takie postępowanie niewątpliwie

będzie stanowić emanację pożądanego i prawidłowego kształtowania autorytetu wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, orzeczono zatem jak w sentencji postanowienia.